1

"Øv, vi er løbet tør for skruer," sagde Mis. "Jeg er tilbage om et øjeblik."

"Du har måske kæmpet med hajer, men Mis og jeg har bekæmpet Kat med en hundesparker … Vil du se den?"

"Hvorfor har Mis ikke vist mig den?" spurgte And.

"Det er ikke alle, der får lov at se den. Mis viser den kun til sine rigtige venner."

"Er den farlig?" spurgte And.

"Kun hvis man ikke ved, hvordan den virker, men det gør jeg," sagde Mus. "Kom, den står udenfor."

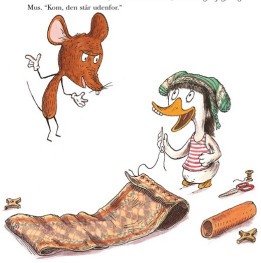

2

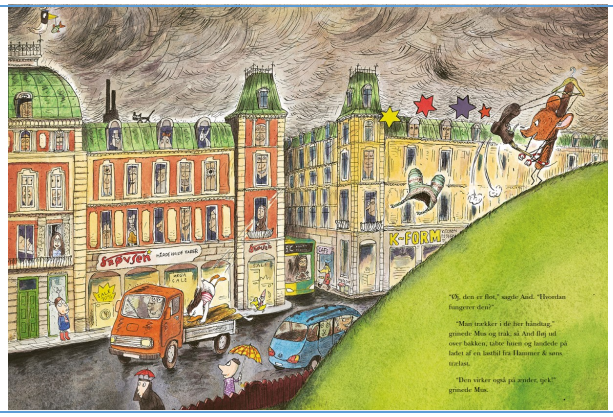

"Øj, den er flot," sagde And. "Hvordan fungerer den?"

"Man trækker i dé her håndtag," grinede Mus og trak, så And fløj ud over bakken, talte huen og landede på fadet af en lastbil fra Hammer & søns tæfast.

"Den virker også på ænder, tjek!" grinede Mus.

3

"Jeg skal hilse fra And," sagde Mus, da Mis kom tilbage til værkstedet. "Hun skulle pludselig gå."

"Nå, uden at sige farvel?" sagde Mis.

"Der var noget, hun havde glemt. Vi kender hende jo heller ikke så godt," sagde Mus.

Mis sukkede og skubbede arbejdsbrillerne på.

De arbejdede videre i stilhed.

Sent på aftenen blev de færdige med kødbensgravemaskinen.

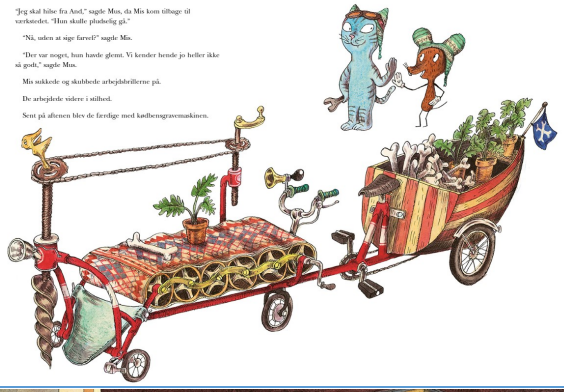

4

Om natten kunne Mus ikke sove. Først tænkte han: Ha-ha, nu er And ude i regnen. Jeg håber, hun fryser.

Men lidt efter tænkte han: Hvad hvis hun fryser ihjel uden hue?

Eller møder en kæmpe kat, der æder hende? Jeg bliver nødt til at gå ud og finde hende.

5

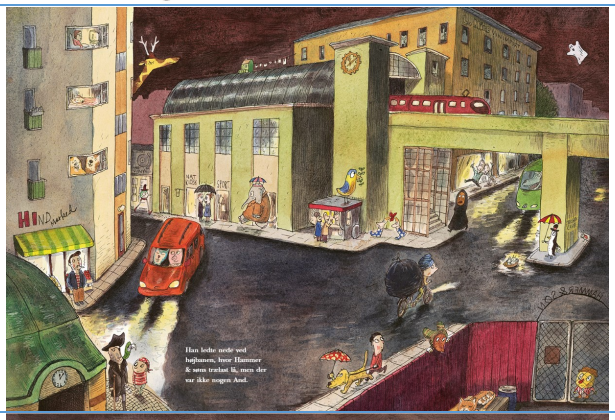

Han ledte nede ved højhuses, hvor Hammer & søns træfast lå, men der var ikke nogen And.

6

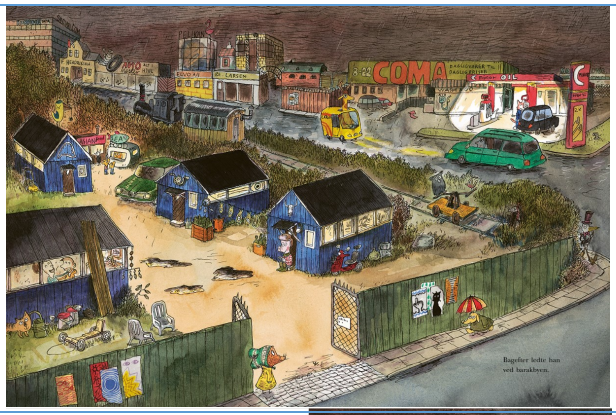

Bagefter ledte han ved barakbyen.

7

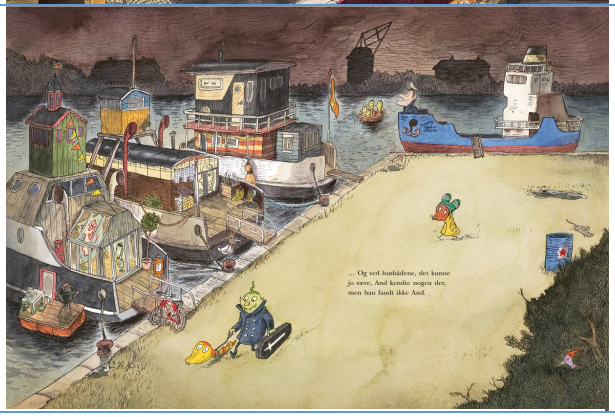

… Og ved husbådene, det kunne jo være, And kendte nogen der, men hun fandt ikke And.

8

Til sidst gik Mus hjem.

Inde i haven klemte en skygge sig sammen op ad rækværket.

"Åh, jeg er så bange," sagde skyggen.

"Er det dig, And?" spurgte Mus.

"Ja," klaprede en svag stemme. "Jeg fryser, og jeg er så bange for mørke og for at være alene."

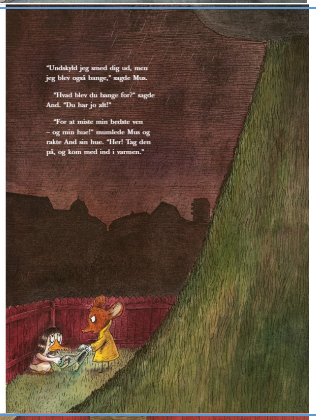

"Undskyld jeg smed dig ud, men jeg blev også bange," sagde Mus.

"Hvad blev du bange for?" sagde And. "Du har jo alt!"

"For at miste min bedste ven – og min hue!" mumlede Mus og rakte And sin hue. "Her! Tag den på, og kom med ind i varmen."

9

Da de sad og drak varm chokolade, fik Mus øje på Ands arm.

"Din tatovering er smattet ud."

"Det er slet ikke en tatovering. Det er en snydetatovering fra en tyggegummipakke," mumlede And.

"Har du heller ikke sejlet over Atlanten og kæmpet med hajer?" spurgte Mus.

"Nej, jeg har ikke engang noget sted at bo. Jeg ville bo her, men så ødelagde du det hele!" sagde And og skubbede til Mus.

"Jamen du tog min hue!" råbte Mus og skubbede tilbage.

"Og du skubber," hylede And.

"Det gør du også!" skreg Mus.

10

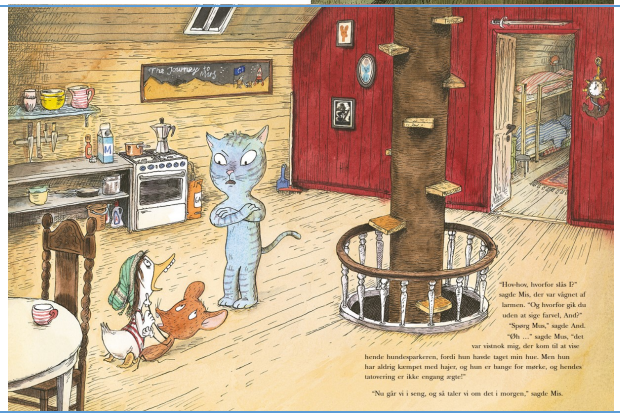

"Hov-hov, hvorfor slås I?" sagde Mis, der var vågnet af larmen. "Og hvorfor gik du uden at sige farvel, And?"

"Spørg Mus," sagde And.

"Øh …" sagde Mus, "det var vistnok mig, der kom til at vise hende hundesparkeren, fordi hun havde taget min hue. Men hun har aldrig kæmpet med hajer, og hun er bange for mørke, og hendes tatovering er ikke engang ægte!"

"Nu går vi i seng, og så taler vi om det i morgen," sagde Mis.